

Разследването започва

Лари Мистъри беше прекарал една наистина много тежка седмица. Докато приятелите му се шляеха из парковете на Лондон и се наслаждаваха на свежия юнски въздух, за него лятната ваканция все още не беше започнала. И ако трябва да бъдем честни, нямаше никакви изгледи да започне скоро. Откакто се беше записал да учи в престижното училище за детективи „Ай Интернешънъл“, непрекъснато го изстрелваха в какви ли не кътчета на света, за да прави разследвания, изпълнени с приключения.

Този път обаче умората не се дължеше на детективска мисия. Кльощавият Лари, който беше нощна птица и се отличаваше с тежка алергия към всякакви физически усилия, просто беше решил да се запише на курс по бойни изкуства в училището.

Тази съботна сутрин той чувстваше мускулите си отпаднали, а костите му пукаха и скърцаха. Стана от леглото, завлачи се в кухнята, излапа три поничка с шоколад, метна раницата на рамо и напусна мансардата си на петнайсетия етаж на „Бейкър палас“. Часовникът току-що бе ударил осем часа и градът мързеливо се събуждаше. Момчето се мушна в метрото и скоро стигна до тайната си цел. Сградата се намираше в центъра, замаскирана сред тухлени здания.

Лари почука на вратата, покрита с дърворезба на йероглифи и странни източни мотиви. Посрещна го възрастен японец с бели коси, дълги мустаци и в монашеско расо.

– Добър ден, мързелив съсел – поздрави го усмихнато сенсей Миязаки. – Готов ли си за тренировката?



Без да отговори, Лари прекоси дзен градината и с пуфтене стигна до една дървена пагода.

Мързелив съсел? Ама че определение! Да не говорим за загадъчните метафори, които учителят използваше, за да обясни основите на бойните изкуства. Лари винаги беше мечтал да нанася светкавични удари ала Брус Ли, да размахва юмруци като Джеймс Бонд и да се хвърля в акробатични схватки като героите от „Матрицата“. За една седмица тренировки обаче не научи нищо от това.



Докато сенсей Миязаки го чакаше с кръстосани ръце под навеса, Лари извади от раницата бялото си кимоно, облече го, без да бърза, и тръгна бос към големия камък в центъра на градината.

– Можем ли да започваме, учителю... ъъъ... сенсей? – смотолеви той. – Обичайното упражнение, нали? Трябва... Трябва да освободя съзнанието си от лошите мисли, нали така?

– Черните облаци винаги носят буря – кимна сериозно възрастният монах, после разпери плавно ръцете си, затвори очи и вдигна брадичката си нагоре. – Сега дишай... Дишай...

– Колко време трябва да... ъъъ... да дишам? – попита Лари, като вдиша дълбоко.

– Докато небето ти не стане отново ясно, мързелив съсел – отвърна учителят. После се обърна и изчезна в пагодата.

Младият детектив прекара следващите часове в абсолютна неподвижност, седнал на камъка в поза лотос. Медитацията не беше за него. Вместо да го успокои, тя го изпълваше с напрежение. В главата му се въртяха хиляди въпроси. Да не би сенсей Миязаки да е агент от „Ай Интернешънъл“? И ако е, защо не го учи да се бие, да се защитава и да нанася удари? И най-вече, най-настоятелният въпрос: в колко часа ще обядва?

Усети, че се е унесъл, едва когато към дванайсет часа изведнъж го събуди силно щракване с пръсти.

– Опа! – наежи се Лари. – Какво става?

Пред него стоеше възрастният монах и съвсем спокойно хрускаше крекер.

– Дойде време за първото изпитание за деня – обяви той. – Името на тази древна техника е „Усукването на змиорката“.

– Какво? – не повярва на ушите си Лари и скочи на крака. – Няма ли да направим почивка за обяд?

Мустаците на сенсей Миязаки затрепериха неодобрително.

– Това не е ресторант, мързелив съсел! – отсече той. – Тук си... (хрус, хрус), за да се учиш... (хрус, хрус)..., а не за да се тъпчеш.

Лари усети бурните протести на стомаха си, но реши да се подчини на учителя. Ако иска да си тръгне скоро, единственият начин е да изпълни указанията му.

Когато обаче зави зад ъгъла на пагодата, момчето се втрещи. На площадката бяха опънати безброй въжета между здрави бамбукови колове. Бяха вързани на различни височини и много близо едно до друго.

– Това пък какво е? – попита притеснено Лари.

Сенсей Миязаки разтегли устни в хитра усмивка.

– За да се освободиш от съперниците си, трябва да попаднеш в хватката им. Точно като змиорка – рече той с вдигнат показалец. – Трябва да стигнеш до отсрещната страна, без да докосваш въжетата... Ако успееш!

Лари щракна решително с пръсти. Искаше да докаже на какво е способен и да премине изпитанието без грешка. Премина първото въже, като наведе рязко глава. После се завъртя на един крак, за да премине второто, след това опъна рамене назад, за да се пусне под третото препятствие.

– Лесна работа! – извика ентусиазирано той, преминавайки и следващото въже.

Докато ликуваше, чу силно звънене от раницата си, която беше зарязал кой знае къде. В един от джобовете ѝ се намираше безценното устройство на училището, познато като айнет. Тази невероятна хайтек джаджа имаше хиляди функции. Даваха я на всеки, който учеше в „Ай Интернешънъл“.

Нескончаемото звънене можеше да означава само едно: пращаха го на нова мисия!

При тази мисъл Лари се разсея и се спъна в едно въже. Прелетя в нисък полет няколко метра, след което се плъсна и остана да ле-

жи, заровил лице в тревата. Устата му беше пълна с пръст, но той дори не изохка!

– Нарани ли се, мързелив съсел? – попита притеснено учителят Миязаки.

Една ръка изскочи от купчината възли и връзки.

– Сенсей, ще ми подадете ли мобилния телефон, ако обичате! – извика Лари, но като забеляза колебанието на монаха, заговори по-тихо. – Изключително важен въпрос е, моля ви!

След като най-накрая получи устройството, Лари провери съобщението на дисплея и се ококори. Без изобщо да се усети, направи бърза маневра и успя само с едно движение да се освободи от въжетата, в които се беше оплел.

– Хо... Холивуд... – запелтечи той и разроши нервно косата си. – Майчице! Да не са полудели?

Учуден от ловкостта, с която ученикът му се освободи, сенсей Миязаки не успя да каже нищо, когато Лари затича като луд към входната врата. Искаше да го поздрави за постижението, но момчето вече бе изчезнало из улиците на Лондон.

Естествено, Лари тичаше към гениалната си братовчедка Агата Мистъри, за да иска безценната ѝ помощ!

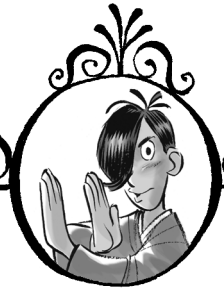

1. Една незабравима годишнина

В „Мистъри хаус“, която се издигаше в предградията на Лондон, цареше празнична атмосфера. В обширния парк фонтаните бликаха сред обсипани с цветове рододендрони, а от отворените прозорци на елегантната къща във викториански стил се носеше прекрасна класическа музика. Тази атмосфера подхождаше чудесно на празника по случай дванайсетте години служба на господин Кент – верния иконом на семейство Мистъри. Той беше неуморим, бдеше зорко над всички и беше незаменимо момче за всичко в семейството.

– Жалко, че мама и татко са в Тасмания! – въздъхна Агата и огледа малко разочаровано обсипаната с лакомства маса. – Щеше да е хубаво и те да са тук.

– Следващия път – рече безизразно иконо-

мът, като се настани на един стол. Челюстта му на бивш боксьор тежка категория изщрака звучно. – Много съм ви благодарен за загрижеността, госпожице – добави той с тих глас, който издаваше известно вълнение.

Агата потупа с пръст чипото си носле, което беше знак, че е намислила нещо.

– Знаеш ли какви ги вършат родителите ми там? – попита тя и в очите ѝ се мерна хитро пламъче.

– Съжалявам, госпожице, нямам никаква представа – отвърна икономът.

– Преди да заминат, ми споменаха, че искат да изследват много рядко местно животно – продължи да го притиска момичето. – Опитай се да отгатнеш кое!

– Може би прочутия тасманийски дявол? – предположи икономът, като изпразни с лъжицата вкусната стрида, обилно полята с лимон и поръсена с магданоз.

– Имаш предвид най-голямото месоядно торбесто животно в света? Не, това е прекалено лесно за тях! – изсмя се Агата. – Няма да повярваш, но те изследват вид миниатюрни зелени жаби, които живеят в серни блата...

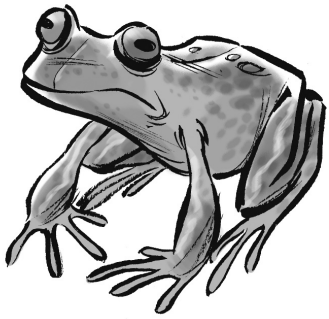

– Зелени жаби? Серни блата? – повтори втрещен господин Кент и инстинктивно сведе поглед към блюдата на масата. Усети, че апетитът му изчезва, но се опита все пак да запази обичайната си невъзмутимост. – И какво толкова специално има у тези жаби?

Момичето извади от джоба на дънките си малък бележник с кожена подвързия. Носеше го винаги със себе си, за да си отбелязва всичко, което провокира въображението ѝ. Подобно на всички членове на фамилията Мистъри, Агата си беше избрала необичайна професия. Искаше да стане писателка на криминални романи и непрекъснато събираше интересни случки за бъдещите си книги.

– През последните дни прегледах в библиотеката няколко научни списания – обясни тя, разлиствайки внимателно страниците. – Тези жаби, изглежда, притежават чудотворни протеини, които са безценни в медицината.

– Невероятно – коментира лаконично икономът.

Вече познаваше дарбите на своята господарка: изумителна памет, блестяща интуиция, наблюдателност и много други качества, които я отличаваха от останалите ѝ дванайсетгодишни връстнички.

– О, колко съм глупава, обядът изстива! –

извини се момичето, като остави тефтерчето, за да вземе едно шишче с морски дарове. – Знаеш ли какво? Щастлива съм, че празнувам тази годишнина с теб и нашия котарак Уотсън. Вие сте най-добрите приятели, които бих могла да имам!

– Не забравяте ли някого, госпожице?

На лицето на бъдещата писателка се появи весело изражение.

– Имаш предвид братовчеда Лари? – попита тя, като обърна шишчето откъм другия му край. – Поканих го, но ми каза, че е в лош период. Записал се е на курс по бойни изкуства и трябва да тренира всеки ден. Обзалагам се обаче, че преди вечеря ще се появи за един бърз поздрав. И той иска да опита парче от... – Агата не довърши изречението и бързо сложи ръка на устата си. – Олеле... Този мой език! – изчерви се тя. – Щях да издам изненадата!

Икономът вдигна вежди и се направи, че не знае нищо, но сутринта беше забелязал в кухнята пететажната торта „Сахер“, поставена в голяма чиния. Беше любимият му сладкиш, обожаваше го.

Агата веднага смени темата и след като приключи с обяда, помоли господин Кент да затвори очи и да изчака подаръка си.

И тогава нещата излязоха извън контрол.

– Уотсън! – извика отчаяно момичето, щом влезе в кухнята. – Какво си направил?

Господин Кент изключи уредбата и загледа учудено сцената през открехнатата врата – привлечен от прекрасната миризма, снежнобелият сибирски котарак се беше настанил върху тортата и я беше сплескал. Сега чистеше невъзмутимо козината си от шоколадовия крем, като че ли нищо не беше станало.

Последва невъобразима суматоха. Агата грабна един сапун, отвори крана на чешмата и пъхна котарака под струята. На всички страни захвърчаха пръски и сапунени мехури.

– Беладжия такъв! – караше му се нежно Агата. – Сега не смей да протестираш, ако те търкам силно!

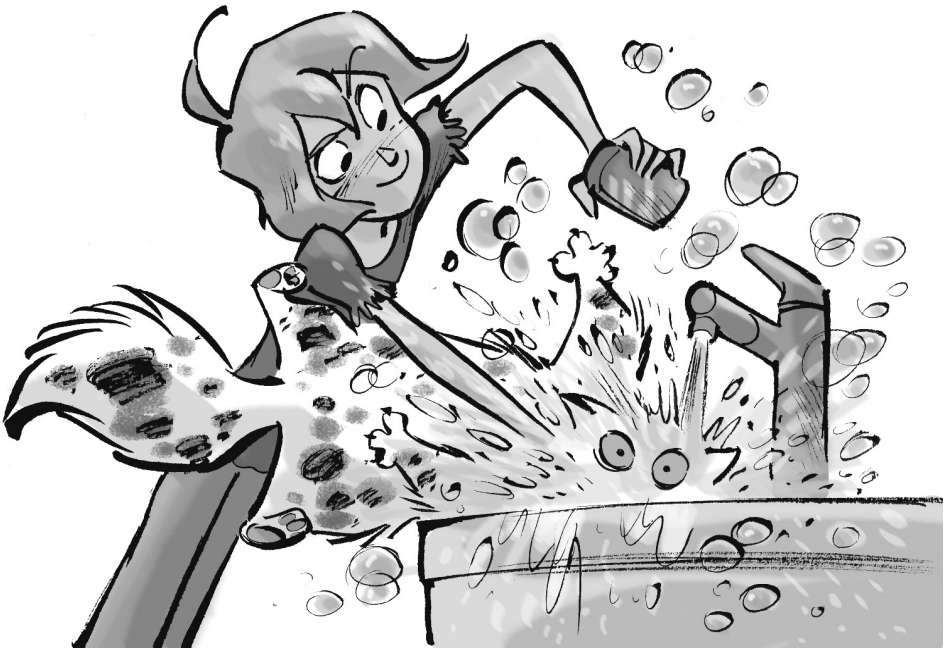

Като капак на всичко, минута по-късно се чу звънецът на домофона. Господин Кент забърза да погледне камерите за входа на имението и видя полицай, който държеше момче, облечено в бяло кимоно. Докато се връщаше обратно, за да уведоми Агата, Уотсън скочи от мивката и хукна към горния етаж, оставяйки следи от лапи по килимите в хола.

– Полиция ли? – повтори объркано Агата.

– Да, госпожице – кимна икономът. – Някакъв странен тип с кимоно. Прилича много на...

Момичето се разсмя и тръгна към видеодомофона.

– Всичко е ясно! Нашият скъп Лари е подранил!

Агата се опита да успокои полицая по домофона:

– Не се притеснявайте, полицай, това наистина е братовчед ми. Предполагам, че е забравил ключовете си...

– Точно така... – чу се мърморенето на Лари. – Опитах се да звънна, но никой не отговаряше. Затова реших да прескоча оградата...

– Много лоша идея... – прекъсна го полицаят. – Сигнализираха ми, че някакъв тип, подобен на нинджа, се опитва да нахлуе в имението, но кой знае защо непрекъснато пада...

Засрамен, Лари не знаеше какво да каже. За да го измъкне от тази ситуация, Агата му отвори автоматичната врата.

– Всичко е наред – успокои тя отново полицая. – Бяхме пуснали силно музиката и не сме чули звънеца. Вината е изцяло наша. Довиждане! И извинете за безпокойството!

Младият детектив намигна на камерата и се спусна като стрела по алеята на имението. Агата и господин Кент го чакаха нетърпеливо пред мраморните стълби.

– Трябва да побързаме! – извика Лари. – Излитаме в 16:15 часа от летище „Хийтроу“!

– Закъде ще пътуваме? – попита Агата с хитра усмивчица. – Забравен храм на бойните изкуства по върховете на Тибет?

При тези думи гранитната челюст на господин Кент леко се размърда.

– Братовчедке... Гледай тук! – Лари си пое дъх и показа съобщението от училището на дисплея на айнета. – В 21 часа тази вечер имаме среща с някой си Робърт Морисън...

– В Лос Анджелис ли? – учуди се господин Кент.

– Ако не ме лъже паметта, мястото, което са посочили в съобщението, се намира в покрайнините на Холивуд – уточни Агата, вглеждайки се в дисплея. После отметна един

непослушен кичур и започна да разсъждава на глас. – Метрото на Лос Анджелис наистина е огромно. Без помощта на чичо Бъд със сигурност ще се изгубим...

– Чичо Бъд ли? – учуди се Лари. – И кой е той?

Братовчедът и господин Кент зяпнаха, защото Агата влезе в къщата, без да отговори.

Лари хукна след нея, обстрелвайки я с въпроси.

– Някой наш роднина в Холивуд? Отбелязала ли си го на картата?

Имаше предвид глобуса, на който Агата отбелязваше адресите и слагаше кратка информация за членовете на семейство Мистъри, пръснати по целия свят.

– Аз и чичо Бъд сме в постоянна връзка – обясни спокойно момичето, заето да търси кърпа за Уотсън. – В миналото беше шампион по автомобилизъм, сега обаче е отворил сервиз за състезателни коли и от време на време е каскадьор в холивудски продукции...

Лари почеса нервно бузата си.

– Каскадьор?

– Нали знаеш онези филми с преследване с коли, катастрофи и взривове? Той замества актьорите в тези опасни сцени!

– Това не е ли прекалено безразсъдно? – попита младият детектив.

– Бързаме, нали? – сряза го Агата. – Отивай да се преобличаш и приготви досието за разследването, за другото ще се погрижа аз!

Пред тази увереност Лари занемя. Изпитите винаги го изнервяха, правеха го несигурен и неспокоен и той не искаше учителите от училището да разберат, че зад невероятния му успех винаги стои братовчедка му. Като чу, че Агата вече разговаря по телефона, той въздъхна и отиде да се приготвя.

Четвърт час по-късно всички се събраха при големия фонтан. Уотсън миришеше на лавандула и се кипреше в клетката си. Агата беше облякла рокля на цветя и носеше сладурска слънчева шапка. Господин Кент, облечен в елегантния си тъмносин смокинг, сложи тежките куфари в багажника на лимузината, без дори да мигне.

Тъкмо щяха да потеглят, когато Лари изведнъж се сети за годишнината на иконома.

– Опа! – изпелтечи той сконфузено. – Надявам се да не ви провалям програмата...

Агата му отправи успокояваща усмивка.

– Не се притеснявай, братовчеде – успокои го тя. – Празникът просто се отлага!